

Offroad i Marocko

eller

Världens första offroadtur med enbart tjejer?

av och med Susanne Jonsson

November 2006

Dag -2

Helt i vanlig ordning så börjar äventyrsresan med att taxichauffören får vända tillbaka för att jag glömt ryggsäcken med pass, pengar och allas biljetter hemma. Plötsligt blir det väldigt ont om tid och när jag rusar upp på perrongen så står turligt nog tåget kvar, men på fel perrong! Jag hoppar ner på rälsen och knackar hysteriskt på en av vindrutorna där jag ser en av mina tjejkompisar, Anna-Karin (småskole-lärare och därför van vid det mesta). Hon fattar galoppen och ställer sig i dörröppningen så att tåget inte kan börja åka. Jag springer runt och tåget rullar iväg 10 sek efter min bejublade entré. Jaha, det börjar ju precis som det brukar, varför ser ni så förskräckta ut?

Dag -1

Efter en hyfsat god nattsömn på Arlanda så träffar vi vår Marocko-guide Berra (Dakarrally-räv och genuin Gotlänning) och Ingrid (gymnasiekompis till Berra och fd rekryt). Vi checkar in tillsammans och då visar det sig att Lise-Lotts (data-supporter och van vid muppar framför datorer) biljett inte existerar i incheckningsdiskens datorer. Nu däremot, är det panik! Men en vänlig flygvärdinna lyckas boka en ny biljett som turligt nog är på samma plan som vårt. Puh! Efter byte i Paris så landar vi i Casablanca där Lena (bondhustru och forskningschef på FOI) möter upp. Senare på kvällen kommer ytterligare två gotlänningar: Eva (vd för Kneippbyns semesteranläggning) och Monika (lyxhustru och gift med Evas bror). Efter en trång färd i EN taxi och en god middag så blir vår extra taxichaufför insläpad i en polisbil för grov fylla! Vi skaffar en ny taxi och tar flyget till Ouarzazate, där vi landar strax efter midnatt. Researrangören kör oss till hotellet där vi stupar i säng.

Dag 1

Nu börjar äventyret! På morgonen träffar vi Karin (porträttfotograf och bosatt i England sedan 1988), som kom redan för flera dagar sedan. Utprovningen av utrustning tar tid och jag får en Honda CRF450. Efter lite körinstruktioner, dvs snabbast kör först, så ger vi oss iväg. Med mina 1.5 års enduroträning är jag den

mest erfarna av tjejerna och kör först. Jag har inga som helst problem att ta mig fram denna dag. Berra kör ganska långsamt och vi stannar ofta för att vänta in de långsammaste. Man får gott om tid att fascineras av Atlasbergen som höjer sig i horisonten och som vi till min besvikelse aldrig kommer fram till. Det är stenigt och framgaffeln är riktigt stötig när vi tar oss över de stora runda stenarna på de nästan torra flodbäddarna. De många stoppen gör det nästan långsamt tråkigt, faktiskt. Jag börjar bli orolig att alla dagarna enbart ska bestå av en massa pausar.

Atlasbergen med dess snötäckta toppar och en typisk ökenväg i Marocko.

Sådana här hojar tar sig fram i princip var som helst, men eftersom vi har en följe bil med oss så blir inte rutten som Berra tänkt sig, för förra veckans regnande har spolat bort både vägar, broar och fyllt de vanligtvis torra flodbäddarna med vatten och bilen tar sig därför inte fram överallt. Vi stannar medan Berra och Brad (engelsman, researrangör och följe bilens herre) rekar läget. Efter att ha passat på att tömma blåsan bakom en buske upptäcker jag att jag förlagt min magväska med pass och alla pengar vid dito men nu helt anonyma buske. Efter mycket letande och med hjälp av Anna-Karin och Lise-Lott, så återfinns väskan. Puh! Efter en timme kommer Berra och Brad tillbaka alldeles leriga. De hade kört fast! Brad, som kan arabiska, frågar några förbipasserande åsneförare hur det ser ut längre fram. Inte bra. Vi får vända tillbaka samma väg. Då ser vi att det sticker ut huvuden av små killingar ur packningen på åsnan. Ja, alla transportsätt är bra, utom de dåliga.

Det blev en mycket sen lunch idag och vi kör från restaurangen med solnedgången i ryggen och det gula ljuset på de grandiosa bergen är riktigt maffigt. Man blir nästan religiös. Därefter blev det 12 mils körning i totalt mörker, visserligen på

asfalt men på en väg utan vare sig vita vägmarkeringar eller gatljus, där varken cyklister eller mopedister har lyse och där vårt eget är av en ficklampas styrka. Det var kallt, men mycket minnesvärt. Evigheten har aldrig varit så påtaglig.

Dag 2

Vi börjar med en turistutflykt på slingriga asfaltvägar till en otrolig ravin (George de Toudra) där små gulröda lerhus ser ut att ha karvats ut ur bergväggen. Palmer skuggar hustaken. Jättevackert! Som att åka omkring i en saga. Sedan raskt ut på offradvägarna igen. Idag är det plattare underlag utan väg, där man kan dra lite mer på gasen. Jag tar täten bakom Berra och skulle gärna kört om honom, men gör det inte. Emellanåt måste man nämligen sänka farten rejält för alla (stenhårda!) kamelgräsbuskar, plötsliga grusåsar eller ett och annat dike och då är det bäst att köra efter Berra, så slipper man välja spår själ, hehe. Vi tar oss ut till ett område med små härliga sanddynor där vi kör i knappt styrfart till stället som valts som bas. Där vi lunchar i all enkelhet. Jag bestämmer mig för att köra slalom mellan kamelgräsen i egen takt och gör så i ca 10 minuter. Härligt! Ångrar så här i efterhand att jag inte körde mer.

Sen gasar vi rakt ut på platta vischan och stannar efter ca 20 min vid en lustig installation som en tysk konstnär byggt upp. Vi tittar förvånat på skapelsen och drar vidare på högsta växeln (men inte full gas) till nästa installation av samme konstnär: en trappa upp till ingenting. Eftersom jag kör först efter Berra så ser jag inte att Meta i full galopp tvingas väja för Eva som tvärbromsar vid ett hinder och Meta kör därför rakt in i en hög sandbank, far av hojen och skrapar underarm och höft på de vassa stenarna som det platta underlaget är täckt av. Berra plåstrar gärna och omsorgsfullt om skrapsåren vid nästa stop. Sen är det full speta igen. Jästingens vad kul! Hojen skakar när vi far fram över de små svartblänkande stenarna och man får hålla hårt i styret för att häva kasten. Jag håller koll när Berra sänker hastigheten eller accelererar för att kunna hålla jämna steg med honom. Lise-Lott hänger mig i hälarna.

Tillfälle att gasa lite mer. Man kryssar sig fram mellan kamelgrästuvorna. Fr vänster Monika, Eva (nr 12), Lena och Lise-Lott (nr 3) Fler tjejer samt följevilen syns i bakgrunden.

Vi forcerar en brant sandig flodbank där regnet grävt halvmeter breda och djupa fåror. Det är bara att gasa sig över dikena och snabbt gira åt höger för att inte köra in i byns åker. Detta lyckas jag inte helt med, eftersom jag tog ett vad jag trodde bättre alternativ, men när jag skulle svänga var där ett djupt håll och jag fick gasa mig över. Då for jag över vallen till åkern... Aha, där trodde du att jag körde omkull! Nähä! Icke sa Nicke. Jag stannar snabbt och åker sen lugnt och sansat därifrån. Halva byn verkar ha tagit sig till platsen och vi får skriva autografer åt grabbarna som jublar åt våra bedrifter. Berra filmar spektaklet.

I en annan större by stannar vi mitt på torget för att en efter en får nämligen soppatorsk och Brad fyller på allas tankar. Vi omringas snabbt av barn och ungdomar och känner oss som riktiga Dakarfräsare. Idag hinner vi fram till hotellet innan det blir mörkt och vi får 3-rätters middag.

Soppatorsk mitt i byn. Brad åtgärdar problemet och Berra skrattar som vanligt.

Dag 3

Varje dag startar kl 8 på morgonen, så även denna. Efter en kort sträcka på asfalt så svänger vi av vägen ut i totalt platt och väglöst land med en massa småsten. Repris från igår, men nu med mera gas. Saharas sanddyneområde utanför Merzouga tornar sakta upp sig. Det går en rysning genom kroppen. Vi ska köra bland de där giganterna! Byarna ligger på rad nedanför dynerna och vi checkar in på vårt hotell vid basen på denna gigantiska sandlåda. Dynerna blir större, STÖRRE och **STÖRRE** ju längre in man kommer i området. Man är inte så kaxig när man är omringad av 50-60 m höga sandvallar, som är hårda på vindsidan och förrädiskt lösa på läsidan. Häng bakåt med rumpan så framhjulet flyter ovanpå. Då blir det driv på bakdäcket och mer flyt i den annars ormliknande framfarten. Men vi kör för sakta och så när jag får flyt i körningen så stannar vi för att vänta in de andra. Suck! Just sandkörning är det som alla (inte bara vi tjejer, utan ALLA) har mest problem med, så jag är glad över träningen hemma på den sandiga crossbanan utanför Kisa.

Vi delar in oss i två grupper där vi med de större hojarna ger oss på den största dynen av dem alla: Erg Chebbi 200 m. Berra visar hur man gör och jag hade kommit upp vid första försöket om jag inte hade vänt ett par meter innan toppen

för att jag bedömde min hastighet som för låg för att nå ända fram. Vi hade blivit tillsagda att vända innan hojen stannade för det är nästan helt omöjligt att få hojen på rätt köl igen om man välter i den branta backen. Sen gör jag flera mer och mer misslyckade försök och jag blir mycket frustrerad. Varför går det inte nu, då???

Berra ger instruktioner hur vi ska ta oss upp på Erg Chebbi (syns i bakgrunden)

- Kör längre ut på sidan där det inte är så spårigt, tipsar Berra. Och se! Jag tar mig upp som ett skolboksexempel, dvs gasen i botten på ettans, tvåans och slutligen treans växel med mycket häng på bakdäcket. Tio meter från toppen känner jag segerruset och släpper vänsterhanden från styret och gör segergesten. Yes, yes, yes! Jag lyckades! På toppen är det en vidunderlig utsikt över området. Alla ni som varit högst upp i Eiffeltornet vet hur högt 200 m är. Helt otroligt! Vi dokumenterar vår bedrift på video och ett oräkneligt antal digitalbilder. Sen ska sägas att det inte är helt lätt att åka nedför denna branta backe. Men det är kul det också.

På toppen av högst sanddynen Erg Chebbi, 200 m över marken. Susanne är stolt!

Vi kör till hotellet och äter lunch. Sen får de som vill köra lite mer i dynerna. Klart man vill det! Fem av oss följer med Berra ut igen. De andra byter hojen mot kamel istället. Med facit i hand skulle nog även Lena och Eva valt kamelen i stället (pga trötthet och en axelskada). Lena inser dock snart misstaget och vänder hemåt när dynerna börjar bli för stora. Nu är det längre mellan stoppen och det flyter lite bättre. Jag är fortfarande i hälarna på Berra och när vi är nästan uppe på den näst högsta dynan så viftar jag ivrigt att han måste vända för att hjälpa de andra: samtliga (utom jag) ligger nämligen som smällda flugor i backen varpå Berra utbrister – Äntligen, det var på tiden! Jag måste hålla med om att det såg rätt komiskt ut. På vägen ner vägrar Evas hoj att starta och vi andra står på en sandkam och ser solen gå ned över sandhavet under total tystnad. Det tar en dryg minut för solen att försvinna och tjugo minuter senare är det becksvar. Startar inte hojen snart, så får vi övernatta i sanden, för det är otäckt enkelt att köra vilse bland dynerna. Så blev det på förra årets Marocko-tur. Det blir snabbt kallt, bara några grader över nollan. Evas hoj startar och vi parkerar hojarna vid hotellet sju minuter innan det totala mörkret la sig. Puh!

Det spartanska hotellet bjöd på kallvatten i duschen och hade bara ström kl 18-23. Men vilken minnesvärd kväll! Underhållning av lokala berber (som folkslaget heter i det här området) på trummor som utökade sin repertoar med råge och även bjöd

på dans. Ölförsedda mc-tjejer fick trumlektioner av dem och de uttröttade berberna stupade på hotellets soffor klockan elva eftersom de inte kunde ta sig hem i mörkret.

Efter en dag i sanddynerna får Ingrid och Meta trumlektion av berber klädd i sin typiska blå klädsel.

Dag 4

Uppe med tuppen. Tidigt på morgonen tog nämligen Berra och jag en tur på dynerna på egen hand. Fåglarna kvittrade och solen kastade långa brunröda skuggor i sanden. Vackert! Tempot var högre än igår. Jag hade bett om att få åka minst på treans växel hela tiden. Känslan av en oändlig berg-och-dalbana var hisnande. Härligt! Jag ville filma med en hjälmkamera, men Lenas dator, som allt spelades in på, sparade aldrig filen... Attans, så det kan gå.

Idag skulle agnarna sållas från vetet. Hälften av oss skulle inse att de inte skulle klara dagens 16 mil. För de med opålitliga knän, axelskador, och allmän trötthet blev valet enkelt. Jag vägrar i det tysta att ge min plats till någon annan och hoppas att vi slipper dra lott om det. En som definitivt skulle skippat offroaden och tagit asfaltsvägen istället var Karin, eftersom hon utan tvekan är långsammast av oss alla. Men eftersom hon engagerats som fotograf av arrangören Brad och fått 3.000 kr i rabatt på kalaset, så fick hon hänga med. Vid de många stoppen den

första milen ser jag paniken i Berras ögon: hinner vi fram innan det blir mörkt? De sista fyra milen är nämligen otroligt steniga och då är man jättetrött och kör ännu saktare. Jag förbereder mig mentalt för en kall natt i mörkret.

- Kör inte över din förmåga, men gasa ordentligt när du känner att du kan, säger jag till Karin, och därefter blir det längre och längre mellan stoppen. Berra ökar farten och det blir svårare och svårare att hänga med. När en annan har fullt upp att hänga kvar på hojen, så drar Berra upp sin på bakhjulet. Nu har han kul! Guud, vad härligt! Vi kör nästan två timmar non-stop innan vi stannar för lunch. Jag börjar få blåsor i händerna och känner äntligen att jag har fått jobba ordentligt. Bröd, tonfisk, frukt och nötter sköljs ned med Cola och Fanta inför ögonen på närgångna ökenbarn. Två motorcykelburna killar får sin tank fylld med bensin av oss. De två kvinnorna, en i vår ålder (dvs 40) och en modell äldre är mycket intresserade av oss tjejer och provar till och med våra crossglasögon. Barnen får lite chips och dricka innan vi ger oss av. Men med tanke på hur deras tänder ser ut, så skulle de inget fått...

Lunch dag 4 under ett av de få träden vi såg denna dag. Lokalbefolkningen beundrar oss.

Mitt i ingenmansland far vi förbi en man som säljer sten (?!). Det är faktiskt folk lite här och där i öknen, men man förstår inte hur de tagit sig dit. Det blir mer och mer öde och nu går det ännu fortare. Jag hänger nu långt över styret för att inte

blåsa av hojen av fartvinden. Jag får några otäcka kast på framhjulet. Kast, som för ett halvår sedan med största sannolikhet skulle orsakat en krasch. Men mitt myckna tränande har bättrat på både styrka och reaktionsförmåga och jag tar mig ur det hela utan större besvär. Jag sätter mig ner på sadeln och ler under hjälmen när jag märker att jag kan gasa ännu mer när jag sitter eftersom jag då får mer tyngd på bakdäcket och mindre på framdäcket. Nu är farten en si så där 110 km/tim på en allt annat än platt väg. Jag känner hur obefintliga muskler på underarmarna växer fram och jag måste stretcha ordentligt vid stoppen för att klara nästa pass utan att få kramp. Jag kör på gränsen av vad jag klarar av och vågar inte tänka på vad som skulle kunna hända om...Tycker du att det låter förskräckligt jobbigt och besvärlig? Inte alls, jag trivs som fisken i vattnet. Det här är livet! Det handlar inte om hastigheter. Det handlar om att ligga på gränsen av vad man fysiskt klarar av och ändå ha stenkoll på läget för att hjärnan är skärpt till max.

På oändligt släta viddar med sådant här underlag var det otroligt bett i däcken. Bara att gasa!

Tyvärr kör jag så nära Berra att när de största och plattaste vidderna dyker upp så måste jag sakta in eftersom Berra inte vet vart han ska och har fullt upp med att kolla sin GPS och roadbook. De andra bakom oss däremot kan ge full gas på högsta växel. Det hade jag också velat göra!

Vi var framme på hotellet före landsvägsgruppen, som också åkt 16 mil. Berra var mycket imponerad, och jag var nöjd. Dagens etapp var varken upp eller ner, bara rakt fram på stenigt underlag. Ändå visade det sig vara de tuffaste milen av alla dagar. Det var för att det krävde full koncentration hela tiden. Både hjärna och muskler gick på högvarv på slutet. Yes, det här är riktigt mc-körning!

Dag 5

Sista dagen. Som turister kör vi på grusvägar genom byar vid palmförsedda dalgångar. Barn springer fram och vinkar till oss. Jag vinkar extra mycket till tjejerna och hoppas att de ser mina flätor. Körningen går inte bra och jag känner mig osäker i varenda sväng. Varför? Vad är det som händer? Det gick ju så bra igår! Det visar sig gå bättre när jag gasar och låter bli att fisåka. Så jag kör om de andra och lägger mig bakom Berra. Så där, nu känns det betydligt bättre! När vi får tillfälle att välja en smal getstig uppför en bergskant tar jag givetvis chansen att få trixa mig upp på mer endurovis. Det här känns bara så rätt! Monika klarar också strapatsen (som bara är 50 meter) medan Lena fastnar innan det riktigt trixiga börjar. De andra tar grusvägen upp.

Östgötagänget som initierade äventyret och som dagligen rapporterade till Correns nätbilaga.

Fr vänster Susanne, Åsa, Lena, Anna-Karin, Lise-Lott (längst fram) och Meta.

Vi tar en liten rast på ett ställe där Berra leker på egen hand och kör upp och ned för en brant stenkulle samtidigt som Brad fotar och filmar. Det är inte ens tal om att vi skulle få göra detsamma. Jag surar lite. Anna-Karin är matt och lägger sig att vila.

God trerätters lunch på restaurang. Anna-Karin får feber och måste ta följe bilen hem och hennes hoj lastas på kärran. De som vill gör en extra tur till ett litet vattenfall mitt bland de häftiga bergen. Riktigt grusiga serpentinvägar utmed bergskanterna. Ja, det är otäckt brant ibland. Vid det 3 m (!) höga vattenfallet sitter en originell man som säljer Cola och mintte. Vi pratar, skrattar och har jätteroligt en stund och Berra försöker sälja Lena till honom för fem kameler innan vi ger oss iväg igen. De sista milen är på asfalt och det börjar regna så smått. Motvilligt lämnar jag ifrån mig hojen.

Jag skulle kunna kört mycket mer och är lite besviken på att jag inte fått känna mig mer utpumpad om kvällarna. Jag tycker att Berra tjejanpassade vägvalet lite väl mycket och grabb-turen veckan efter hade nog passat mig bättre. De andra klagade på stela fingrar och problem att hålla i besticken. Berra kallar det Dakar-sjukan och man får det av att hålla för hårt i styret. Jag hade samma besvär i Andorra för två år sedan, men har inte känt av det alls den här gången. Jätteskönt! På kvällen hade vi en jättetrevlig femrätters middag där vi av Berra fick varsin tröja med texten "Saharas Brudar 2006", ett snapsglas med ett gutfår på samt varsin personlig utmärkelse. Min löd "snabbast av dem alla". Anna-Karin var tyvärr så sjuk att hon inte kunde vara med på middagen. Vi andra däremot höll igång hela natten och tvingade upp hotellets bartender från sin nattsömn för att öppna den stängda baren. Det kallar jag service!

Lena visar stolt upp sin tröja "Saharas Brudar 2006" och ett blåmärke hon fått på armen. Skavsåren på insidan av knäna vill hon inte visa...

Summa summarium

Det var ett jätteroligt gäng och vi skrattade och var glada hela tiden! Landskapet var fascinerande och friheten enorm. Men inga fler tjejanpassade turer för min del. Det var bara 50% offroad och jag tycker såna här resor är för dyra för att bara "köra lite motorcykel" och titta på utsikten. Nej, jag vill ha mer valuta för pengarna, dvs man ska känna att man gjort något när man kliver av hojen på kvällen. Alltså, längtan efter fler offroadturer är större än någonsin!

Minnesvärda citat

"Så här glad har jag inte varit på flera år" – Lena, när hon vaknade på natten och mindes bedriften att ha tagit sig upp på högsta sanddynen

"Fy, vilket tråkigt liv jag har där hemma. Jag vill inte åke hem!" (ska sägas på gotländska)– Ingrid, när berberna håller trumkurs på ökenhotellet

"Så här pirrig har jag inte känt mig sen jag blev kär i min man" – Åsa, när veckotidningen Allers gjorde ett reportage om oss veckan efter vi kommit hem (se Allers nr 3/07)

"Nu har jag äntligen hittat mitt rätta underlag!" – Anna-Karin, sista dagen (innan hon blev sjuk) då vi knagglar oss fram på värsta stenvägen.

"Nu kan de ha sitt j-a novemberväder!" – Susanne, på en av de första snabba sträckorna när solen skiner, det är nästan 25 grader varmt och fartvinden fläktar skönt.

"Jag kan inte torke mi när jag varit på toa!" (ska sägas på gotländska) – Eva, när hon försöker beskriva Dakar-sjukan, dvs hur uttröttade musklerna i händerna blivit efter att kampaktigt hållit i styret.